

Arrest

nr. 91 596 van 19 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 3 augustus 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 juli 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 september 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat J. KEMPINAIRE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker komt op 6 december 2002, in het bezit van een geldig nationaal paspoort voorzien van een geldig visum type C, het Rijk binnen.

1.2. Verzoeker wordt respectievelijk op 4 september 2005, op 14 november 2005 en op 9 augustus 2006 in het bezit gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Verzoeker dient bij schrijven van 1 september 2008 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.4. Op 17 juni 2009 verklaart de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk en beslist hij tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5. Verzoeker dient op 31 augustus 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.6. Op 18 januari 2010 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ontvankelijk verklaard.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 2 juli 2012 een beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard en een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij de aanvraag om te worden gemachtigd tot een verblijf ongegrond wordt verklaard, die op 10 juli 2012 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 01.09.2009 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

*[S. M.] [RR ...]
geboren op [...] te [...]
nationaliteit: Algerije
adres: [...]*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 18.01.2010, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

De arts-adviseur stelt in haar verslag dd. 21.06.2012 vast dat het voorliggende medische dossier niet toelaat het bestaan vast te stellen van een actuele graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens. Ze komt dan ook tot de conclusie dat er geen sprake is van een actuele directe bedreiging voor het leven van de betrokkene, of van een actuele kritieke gezondheidstoestand. Het gaat in casu niet om een actuele ziekte(n) zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 die aanleiding kan (kunnen) geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van voornoemd artikel (zie gesloten omslag in bijlage).

Derhalve

- 1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of*
- 2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.*

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd (m.n.: het feit dat de dichte familie van betrokkene in België verblijft) welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene. Dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen. Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven.

Bovendien beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat eveneens op 10 juli 2012 ter kennis wordt gebracht, luidt:

“[...] de betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (Art. 7, al. 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum. [...]”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van verzoeker om de kosten van het geding ten laste te leggen van verweerder.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Wat de eerste bestreden beslissing betreft

3.1.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 9ter en 9quater van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Verzoeker heeft hierbij volgende toelichting:

“[...] Vreemdelingen die in België verblijven kunnen bij een ernstige ziekte een verblijfsmachtiging (artikel 9ter Vw) vragen, wanneer hun vereiste behandeling niet beschikbaar of toegankelijk is in hun herkomstland of een ander land waar ze wettig kunnen verblijven.

Bij aangetekend schrijven van 28 augustus 2009 heeft verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf ex artikel 9ter Vreemdelingenwet ingediend.

Verzoeker voegde bij zijn verzoek een medisch getuigschrift en een gedetailleerd medisch verslag van Dr. [L.], gedateerd 27.07.2009.

Uit voornoemde stukken blijkt dat verzoekster lijdt aan een psychotisch syndroom — chronisch. Nopens de behandeling werd uitdrukkelijk gestipuleerd dat regelmatige psychiatrische opvolging zeer zeker noodzakelijk is alsmede de noodzaak aan mantelzorg.

Bij beslissing van 18.01.2010 uitgaande van verweester werd het ingediende verzoek ontvankelijk verklaard en werd verzoeker in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie.

Twee jaar en 6 maanden na de ontvankelijkheidsbeslissing en bijna drie jaar na het indienen van het verzoek 9ter Vw stelde de controle arts van verweerster haar verslag op. Meer bepaald gebeurde dit op 21.06.2012.

Op 02.07.2012 volgde dan de bestreden beslissing van verweerster, waarbij het verzoek ex artikel 9ter VW ongegrond werd verklaard.

Op geen enkel ogenblik wordt betwist dat verzoeker een psychiatrische problematiek heeft.

De controle arts van verweerster stelt dat er evenwel dient te worden opgemerkt dat ze niet beschikken over bijkomende psychiatrische getuigschriften/verslagen ter verdere uitwerking van de psychiatrische diagnostiek en de graad van ernst (betreft het schizofrenie of een andere psychotische stoornis dan wel een manisch depressie stoornis met psychose) en/of aangaande de verdere evolutie van de psychiatrische problematiek onder behandeling sinds juli 2009.

Verzoeker wenst vooreerst klaar en duidelijk te stellen dat via zijn raadsman regelmatig verdere attestaties werden bezorgd aan verweerster waaruit blijkt dat verzoeker verder psychiatrisch behandeld en gevolgd wordt.

Verder wenst verzoeker de aandacht van Uw zetel te vestigen op het gegeven dat artikel 9ter Vreemdelingenwet geen formele verplichting inhoudt dat de indiener steevast zijn aanvraag gaat actualiseren.

Nu in casu blijkt dat verzoeker destijds - cfr initieel verzoek - verzocht heeft om een onderzoek door een ambtenaar-geneesheer; dat verzoeker aanvullende attestaties liet geworden aan verweerster, kan verweerster niet terugvallen op het gegeven dat zij niet zou beschikken over bijkomende psychiatrische getuigschriften/verslagen ter verdere uitwerking van de psychiatrische diagnostiek en de graad van ernst (betreft het schizofrenie of een andere psychotische stoornis dan wel een manisch depressie stoornis met psychose) en/of aangaande de verdere evolutie van de psychiatrische problematiek onder behandeling sinds juli 2009 om de aanvraag van verzoeker te verwerpen.

Hierbij dient ook rekening te worden gehouden met het gegeven dat tussen het indienen van de aanvraag van verzoeker en de beslissing bijna drie jaar is verstreken. Tijdsverloop welke enkel en alleen haar oorzaak vindt bij verweerster.

Wanneer nu deze controle arts bijna 3 jaar wacht om haar verslag aan verweerster over te maken en hierbij dan stelt dat een verdere uitwerking van de psychiatrische diagnostiek niet mogelijk is dan had zij dan ook - ingevolge de mogelijkheid zoals geboden door artikel 9 quater § 4 Vreemdelingenwet - een verdere vraag tot inlichting dienen te richten naar verzoeker.

Verweerster liet dit na en baseerde haar beslissing enkel en alleen op het ene 'laattijdige' verslag van haar controle arts.

Moest verweerster verdere inlichtingen hebben gevraagd dan had zij dienen vast te stellen dat in casu de diagnose van procespsychose, paranoïde schizofrenie dient te worden gesteld. Verzoeker verwijst hierbij naar het stuk 2, zijnde het medisch verslag van dr. [L.] dd. 17.07.2012 waarin dit bevestigd wordt en een verdere psychiatrische behandeling zeker noodzakelijk blijkt om de psychotische symptomen onder controle te krijgen en om verdere deterioratie van de psychische toestand te voorkomen..

Verzoeker meent dan ook zeer in aanmerking te komen voor toepassing van artikel 9ter VW, te meer daar in zijn land van herkomst geen adequate, toegankelijke behandeling mogelijk is van zijn ziekte.

Verzoeker verwijst dienaangaande expliciet naar het arrest van Uw zetel dd. 11 juni 2012 (arrest nr 82 803) welke deze stellingname bijtreedt.

[...]"

3.1.1.2.1. Artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstige §2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke

integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgelegd na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

De beoordeling van het in eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en de toegankelijkheid tot behandeling in het land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

De eerste bestreden beslissing is genomen op grond van een advies dat een ambtenaar-geneesheer op 21 juni 2012 uitbracht inzake de door verzoeker op 31 augustus 2009 ingediende aanvraag om op grond van medische redenen te worden toegelaten tot een verblijf in het Rijk. Dit advies luidt als volgt:

“[...] Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 01.09.2009.

Door de betrokkene werden de volgende medische getuigschriften voorgelegd ter staving van de aanvraag:

- *Medisch getuigschrift d.d. 05/11/2001, opgesteld door dr. B. S. (...), neuropsychiater, Hôpital Psychiatrique A. Er-Razi d'Annaba.*
- *Medisch getuigschrift d.d. 21/11/2005, opgesteld door dr. K. T. (...), psychiater.*
- *2 medische getuigschriften d.d. 27/07/2009, opgesteld door dr. P. L. (...), psychiater.*
- *Medisch getuigschrift d.d. 08/04/2011, opgesteld door dr. S. S. (...), huisarts.*
- *Medisch getuigschrift d.d. 26/04/2011, eveneens opgesteld door dr. P. L. (...).*
- *Medisch getuigschrift d.d. 14/10/2011, eveneens opgesteld door dr. P. L. (...).*
- *Medisch getuigschrift d.d. 12/12/2011, eveneens opgesteld door dr. P. L. (...).*

Ik meen het dossier zoals het nu voorligt te kunnen beoordelen, spijs het gebrek aan actualisering van de medische informatie door de aanvrager sinds 12/12/2011.

Uit een studie van de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften blijkt dat deze 41-jarige man psychiatrische zorgen krijgt in het kader van een chronisch psychotisch syndroom. We vermelden dat de betrokkene reeds sinds 17-jarige leeftijd in behandeling was in Algerije, hij zou aldaar ook meerdere keren opgenomen geweest zijn (cfr. de medische getuigschriften van 27/07/2009; we beschikken evenwel niet over bijkomende hospitalisatieverslagen in dit verband).

In betrokkenes medicamenteuze behandeling zoals op 27/07/2009 [Dit zijn de recentste medische stukken met vermelding van de precieze aard van betrokkenes medicamenteuze behandeling waarover wij beschikken] noteren we Seroquel 400 mg per dag (farmaceutische stof quetiapine: een

antipsychoticum), Metatop 1 per dag (farmaceutische stof lormetazepam: een benzodiazepine die gebruikt wordt als hypnoticum/slaapmiddel) en Valium 10 mg 2 per dag (farmaceutische stof diazepam: een benzodiazepine die gebruikt wordt als anxiolyticum/een geneesmiddel dat angst en onrust vermindert). Dr. L. (...) attesteerde in de medische getuigschriften van 27/07/2009 verder dat regelmatige opvolging door een psychiater noodzakelijk was, alsook de nabijheid van een psychiatrisch ziekenhuis zo nodig. Uit de aanvullende medische getuigschriften van 08/04/2011, 26/04/2011 en 12/12/2011 van dr. S. (...) en dr. L. (...) blijkt dat de betrokkene stipt zijn behandeling volgt, stipt de nodige medicatie inneemt, regelmatig op psychiatrische controle gaat en de therapeutische adviezen goed opvolgt en dat inname van medicatie en verdere intensieve psychiatrische opvolging noodzakelijk zijn.

We dienen op te merken dat we niet beschikken over bijkomende psychiatrische getuigschriften/verslagen ter verdere uitwerking van de psychiatrische diagnostiek en de graad van ernst [Cfr. betreft het schizofrenie of een andere psychotische stoornis dan wel een manisch-depressieve stoornis met psychose (dr. S. (...), huisarts, maakte in het medisch getuigschrift van 08/04/2011 melding van een manisch-depressieve psychose)?] en/of aangaande de verdere evolutie van de psychiatrische problematiek onder behandeling sinds juli 2009 (bv. consultatieverslagen en/of eventuele hospitalisatieverslagen psychiatrie).

Ondanks het tijdsverloop van intussen 6 maanden ontvingen we van de betrokkene ook geen aanvullende medische (psychiatrische) getuigschriften/verslagen meer in dit verband en/of ter bevestiging van de aanwezigheid van een huidige ernstige psychiatrische aandoening met een direct levensbedreigend karakter of een kritieke gezondheidstoestand.

Kennelijk laat dit medisch dossier niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte.

Uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften blijkt niet dat er een actuele directe bedreiging voor het leven van de betrokkene of een actuele kritieke gezondheidstoestand is. De aangehaalde psychiatrische problematiek wordt niet bevestigd door huidige noodzakelijke beschermingsmaatregelen onder vorm van een hospitalisatie psychiatrie.

Ik stel bijgevolg vast dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel. [...]"

Dit advies werd onder gesloten omslag aan verzoeker overhandigd en naar dit advies wordt expliciet verwezen in de motivering van de eerste bestreden beslissing, waar het een integraal deel van uitmaakt.

Verzoeker voert aan dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet geen formele verplichting inhoudt voor de aanvrager om stevast zijn verblijfsaanvraag te actualiseren en dat verweerder niet kan terugvallen op het gegeven dat hij niet beschikt over bijkomende psychiatrische getuigschriften/verslagen ter verdere uitwerking van de psychiatrische diagnostiek en de graad van ernst en/of aangaande de verdere evolutie van de psychiatrische problematiek onder behandeling sinds juli 2009 om de verblijfsaanvraag te verwerpen. Hij wijst er hierbij op dat hij initieel heeft verzocht om te worden onderzocht door een ambtenaar-geneesheer en dat hij aanvullende attesten heeft overgemaakt aan verweerder.

De Raad wijst er evenwel op dat de eerste bestreden beslissing – waarbij verzoeker een machtiging tot verblijf in België op grond van medische redenen wordt geweigerd – niet is gegrond op het gegeven dat verzoeker zijn aanvraag niet zou hebben geactualiseerd, doch wel op de vaststelling dat niet blijkt dat er sprake is van een ziekte die een actuele directe bedreiging vormt voor het leven van verzoeker of waarbij er sprake is van een actuele kritieke gezondheidssituatie en dat het bijgevolg geen ziekte betreft in de zin van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. De ambtenaar-geneesheer gaf in haar advies, zoals verzoeker aanhaalt, weliswaar aan dat geen bijkomende psychiatrische getuigschriften/verslagen ter verdere uitwerking van de psychiatrische diagnostiek en de graad van ernst en/of aangaande de verdere evolutie van de psychiatrische problematiek onder behandeling sinds juli 2009 werden overgemaakt, doch oordeelde niettemin dat zij het dossier zoals het voorlag kon beoordelen. Er heeft aldus wel degelijk een beoordeling van de aandoening van verzoeker in het licht van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet plaatsgevonden. De Raad stelt verder vast dat het niet als kennelijk onredelijk voorkomt dat een ambtenaar-geneesheer wanneer deze van oordeel is de aandoeningen zoals deze blijken uit de aangebrachte medische stukken te kunnen beoordelen in het

licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ondanks het gegeven dat geen bijkomende psychiatrische getuigschriften/verslagen voorliggen ter verdere uitwerking van de psychiatrische diagnostiek en de graad van ernst en/of aangaande de verdere evolutie van de psychiatrische problematiek onder behandeling sinds juli 2009, overgaat tot een beoordeling van deze aandoeningen op grond van de gegevens zoals deze voorliggen. Van een vreemdeling die op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wil worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk kan bovendien wel degelijk worden verwacht dat hij verweerder op de hoogte stelt van eventuele nieuwe medische stukken waarin een preciezere diagnose wordt gesteld en/of waaruit blijkt dat er zich een belangrijke wijziging in de ziekte-toestand heeft voorgedaan. *In casu* blijkt ook niet dat dergelijke medische stukken voorhanden waren op het ogenblik van het nemen van de eerste bestreden beslissing. De Raad merkt hierbij op dat de door verzoeker bij zijn verzoekschrift gevoegde medische stukken allen dateren van na de eerste bestreden beslissing, waarbij de Raad erop wijst dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548 en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de eerste bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395). Waar verzoeker verder wijst op het gegeven dat hij wel degelijk regelmatig medische attesten heeft overgemaakt, blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat met deze later bijgebrachte attesten rekening werd gehouden bij de beoordeling van verzoekers gezondheidssituatie.

Tevens moet worden geduurd dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet slechts voorziet in de mogelijkheid – en niet in de verplichting – voor de ambtenaar-geneesheer om de vreemdeling te onderzoeken die op medische gronden tot een verblijf gemachtigd wenst te worden (cf. ook *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 35). Het is aan de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor haar advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder de vreemdeling zelf te onderzoeken. Verzoeker toont *in casu* niet aan dat de ambtenaar-geneesheer kennelijk onredelijk handelde door hem niet uit te nodigen voor een onderzoek. De Raad stelt immers vast dat de ambtenaar-geneesheer, ondanks het gegeven dat er een zekere tijd zat tussen de aanvraag en haar beoordeling, aangaf de aandoening zoals deze blijkt uit de voorgelegde medische stukken te kunnen beoordelen in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en dat de in de aangebrachte medische attesten gestelde diagnose als dusdanig niet wordt betwist door de ambtenaar-geneesheer. Zoals hierboven reeds gesteld kon van verzoeker bovendien worden verwacht dat deze eventuele nieuwe medische stukken waarin een preciezere diagnose werd gesteld en/of waaruit bleek dat er zich een belangrijke wijziging in de ziekte-toestand had voorgedaan, overmaakte aan verweerder.

Het enkele feit dat bijna drie jaar tijd is verstreken tussen het indienen van de aanvraag en het advies van de ambtenaar-geneesheer, doet daarnaast afbreuk noch aan de bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer om een advies op te stellen indien zij van mening is de aandoening zoals deze blijkt uit de voorgelegde stukken te kunnen beoordelen in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet noch aan de bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding om zich op dit advies te baseren om de machtiging tot verblijf op grond van medische redenen te weigeren.

Met betrekking tot de door verzoeker aangevoerde rechtspraak van de Raad kan het volstaan op te merken dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat verzoeker niet aantoont dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot het door hem geciteerde arrest identiek zijn aan deze in voorliggende zaak.

Artikel 9quater, § 4 van de Vreemdelingenwet voorziet verder enkel de wijze waarop de oproepingen en de vragen om inlichtingen geldig worden verstuurd in het kader van aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van de artikelen 9bis en 9ter van de Vreemdelingenwet. Er kan niet worden ingezien op welke wijze uit deze bepaling enige plicht voor verweerder tot het opvragen van bijkomende inlichtingen zou volgen.

Nu verzoeker met geen enkel concreet element aantoont dat de motivering in de eerste bestreden dat niet blijkt dat er sprake is van een aandoening die voldoende ernstig is dat zij valt onder artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, gelet op de voorgelegde medische stukken, onjuist of kennelijk onredelijk is, kan evenmin worden aangenomen dat diende te worden overgegaan tot een onderzoek van de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst. Ten overvloede stelt de Raad vast dat verzoeker zich op dit punt beperkt tot een loutere bewering dat er in zijn herkomstland geen adequate

behandeling beschikbaar en toegankelijk is van zijn ziekte, doch hiervan geen enkel begin van bewijs aanbrengt.

Een schending van de artikelen 9ter en 9^{quater} van de Vreemdelingenwet is niet aangetoond.

3.1.1.2.2. Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM dient verzoeker aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan folteringen of mensonterende behandelingen. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Specifiek wat de uitzetting van (ernstig) zieke vreemdelingen betreft, oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) in de zaak *N. t. het Verenigd Koninkrijk* van 27 mei 2008 dat artikel 3 van het EVRM niet het recht aan een vreemdeling waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land waarnaar de vreemdeling wordt uitgewezen en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel “*in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*”, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, *N. / Verenigd Koninkrijk*). Het EHRM heeft bijgevolg een zeer bewuste keuze gemaakt om in Grote Kamer de hoge drempel zoals gehanteerd sinds het arrest *D. t. het Verenigd Koninkrijk* (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96) te behouden. In *D. t. het Verenigd Koninkrijk* waren de zeer uitzonderlijke omstandigheden volgens het EHRM dat de verzoekende partij reeds in kritieke toestand was en een dood nakend leek en er geen garantie was dat zij verzorging en medische zorgen zou genieten in haar herkomstland en er ook geen familie meer had die bereid of in staat was voor haar te zorgen en haar te voorzien met zelfs maar een minimum aan eten, onderdak of sociale ondersteuning. Het EHRM heeft voormelde rechtspraak recentelijk ook nog eens bevestigd in de zaak *Yoh-Ekale Mwanje t. België* (EHRM 20 december 2011, nr. 10486/10). Het EHRM oordeelde tevens dat deze hoge drempel voor een vaststelling van een schending van artikel 3 van het EVRM in dezelfde mate geldt in zaken waarin sprake is van een risico op zelfdoding (EHRM 10 april 2012, nr. 60286/09, *Balogun / het Verenigd Koninkrijk*).

De Raad benadrukt dat de eerste bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten of beslissing tot verwijdering bevat. De Raad wijst verder op de vaststelling van de ambtenaar-geneesheer in haar advies van 21 juni 2012 dat niet blijkt dat er, wat de aandoening van verzoeker betreft, sprake is van een actuele directe bedreiging voor het leven of van een actuele kritieke gezondheidstoestand. Hierbij wordt tevens aangegeven dat niet blijkt dat de aangehaalde psychiatrische problematiek noodzakelijke beschermingsmaatregelen onder vorm van een psychiatrische hospitalisatie vereist. De door verzoeker nieuw aangebrachte medische stukken doen aan deze vaststellingen geen afbreuk. De Raad wijst er daarnaast op dat verzoeker geen concreet element aanbrengt waaruit blijkt dat hij zijn behandeling – die actueel bestaat uit medicatie en psychiatrische opvolging – niet kan verderzetten in zijn herkomstland en dat hij aldaar niet de vereiste opvang kan genieten. Het gegeven dat er sprake zou zijn van een tekort aan artsen en psychologen en er een schaarste aan geneesmiddelen is in het land sinds april 2008, is onvoldoende precies om in het concrete geval van verzoeker te besluiten dat hij zijn behandeling niet zou kunnen verderzetten. Zo blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker reeds medisch werd behandeld en opgevolgd in zijn herkomstland voorafgaand aan zijn komst naar België en blijkt niet dat hij zich niet opnieuw tot zijn behandelende psychiater in Algerije kan wenden. Daarnaast stelt de Raad ook vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker in 2006 aan zijn toenmalige psychiater verklaarde dat hij de vijfde is van 14 kinderen, waarvan 4 jongens en 10 meisjes en waarvan één zus met een trisomie 21 en twee zussen en één broer in België wonen en de Belgische nationaliteit hebben. Er blijkt niet dat verzoeker bij zijn overige broers en/of zussen die nog in Algerije woonachtig zijn niet de vereiste opvang en eventueel mantelzorg kan bekomen en dat zij hem niet kunnen ondersteunen bij eventuele kosten vereist voor zijn medicatie.

Een schending van artikel van het 3 EVRM is niet aangetoond

Het eerste middel is ongegrond.

3.1.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel een schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 9 quater van de Vreemdelingenwet.

Hij verstrekt volgende toelichting:

“Door dat drie fundamentele normen ten grondslag liggen aan de beginselen van behoorlijk bestuur: objectiviteit, evenwichtigheid en zorgvuldigheid

Terwijl de aangevochten beslissing duidelijk geenszins alle relevante factoren en omstandigheden in aanmerking werden genomen.

Zodat de aangevochten beslissing het geciteerde algemeen beginsel van behoorlijk bestuur schendt

Toelichting

Het zorgvuldigheidsbeginsel is het beginsel dat inhoudt dat bij de voorbereiding en het nemen van beslissingen alle relevante factoren en omstandigheden dienen te worden afgewogen.

Formele zorgvuldigheid heeft betrekking op de procedure die is gevolgd bij het tot stand komen en het uitvoeren van een besluit welke procedure behoorlijk en correct dient te zijn.

Materiële zorgvuldigheid heeft betrekking op de behoorlijke en correcte inhoud en betekenis van een besluit.

Bij de studie van dezelfde zorgvuldigheidsplicht moet niet alleen aandacht worden besteed aan de zorgvuldige besluitvorming, maar ook aan het zorgvuldig handelen.

Kortom de overheid die over de beoordelingsbevoegdheid beschikt om een besluit te nemen moet er in de eerste plaats voor zorgen dat haar alle mogelijke nuttige gegevens worden bezorgd opdat zij zou geïnformeerd zijn.

Uit hetgeen supra werd gesteld moge duidelijk blijken dat verweerder onzorgvuldig is geweest door huidige bestreden beslissing uitsluitend te steunen op het verslag van haar controle arts welke bijna drie jaar op zich liet wachten en zich geen verdere inlichtingen te verschaffen hoewel deze mogelijkheid in haren hoofde wel degelijk bestond (cfr . artikel 9 quater § 4).

Het is maar al te gemakkelijk dossier te laten liggen gedurende een zodanig lange periode om dan laconiek te stellen dat een verdere uitwerking van de psychiatrische diagnostiek niet tot de mogelijkheden behoort en er geen sprake is van een ernstige, levenbedreigende aandoening welke een verdere noodzakelijk behandeling verlangt.

Ieder redelijk denkend instantie weet dat de aandoening waaraan verzoeker lijdt niet makkelijk te behandelen is, continue opvolging vereist en er weinig kans op volledig genezing bestaat.

Verzoeker, noch zijn behandelend arts hebben evenwel een verdere vraag tot inlichting mogen ontvangen en hebben derhalve niet de kans gekregen om het verdere verloop van de ziekte te schetsen. Verdere onderzoekshandelingen werden evenmin door verweerder gesteld.

Dit terwijl uit het stuk 2 welke verzoeker in de debatten brengt duidelijk moge zijn dat het in hoofde van hem geenszins een afgehandeld dossier betreft.

[...]

3.1.2.2.1. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de motivering van de eerste bestreden beslissing is gesteund op een correcte feitenvinding en dat *in casu* niet onzorgvuldig werd gehandeld door te oordelen op basis van de door verzoeker in het kader van zijn verblijfsaanvraag overgemaakte medische stukken en dit zonder bijkomende inlichtingen op te vragen. De ambtenaar-geneesheer was immers van oordeel dat de voorgelegde medische stukken – ook al was de diagnose niet verder uitgewerkt en ontbraken recente gegevens over de evolutie van de aandoening onder behandeling in België sinds juli 2009 – haar toelieten het dossier te beoordelen in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Zoals reeds aangegeven, kon ook van verzoeker worden verwacht dat hij zijn aanvraag zou actualiseren indien er wezenlijke wijzigingen waren in de gestelde diagnose en/of evolutie van de aandoening. Bij gebreke hiervan kon verweerder uitgaan van de gegevens zoals aangebracht in het kader van de verblijfsaanvraag. Het komt immers aan een vreemdeling die vraagt om tot een verblijf in het Rijk om medische redenen gemachtigd te worden toe zijn aanvraag met alle dienstige overtuigingsstukken te onderbouwen. Verweerder dient enkel de aangebrachte stavingstukken te beoordelen en na te gaan of deze volstaan om de aanvraag in te willigen. Er blijkt verder ook op geen enkele wijze dat verweerder betwist dat de aandoening van verzoeker niet makkelijk te behandelen is, continue opvolging vereist en er weinig kans op volledige genezing bestaat. Er blijkt evenmin dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding onzorgvuldig handelde door zich uitsluitend te steunen op het betreffende advies van de ambtenaar-geneesheer, zonder bijkomende inlichtingen te vragen of onderzoekshandelingen te stellen. Overeenkomstig artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet komt de beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico en van de in de aangebrachte medische stukken vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling immers toe aan een ambtenaar-geneesheer.

Waar verzoeker onder verwijzing naar het medisch attest van 17 juli 2012 wil aantonen dat zijn ziekte geen afgehandeld dossier betreft, dient opnieuw te worden gesteld dat verweerder niet kan worden verweten geen rekening te hebben gehouden met stukken die dateren van na het nemen van de eerste bestreden beslissing.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

3.1.2.2.2. Wat de aangevoerde schending van artikel 9quater van de Vreemdelingenwet betreft, kan worden verwezen naar de bespreking van deze wetsbepaling in het eerste middel.

Het tweede middel is ongegrond.

3.1.3.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij licht het middel als volgt toe:

“Doordat de motivering niet alleen in rechte en in feite dient aanwezig te zijn, doch de motivering tevens afdoende of deugdelijk moet zijn.

Terwijl de beslissing geenszins afdoende is gemotiveerd.

Zodat de aangevochten beslissing de genoemde artikelen en algemene beginsel van behoorlijk bestuur schendt.

Toelichting

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissing van de besturen uitdrukkelijk moet worden gemotiveerd, dit zowel in feite als in rechte.

In casu is aan de motiveringsplicht enkel voldaan wanneer de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht duidelijk de redenen vermeldt waarop de beslissende overheid haar beslissing steunt en waaruit blijkt dat zij is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn; verder dient ook te blijken dat de beslissende overheid die gegevens correct heeft beoordeeld en dat zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit gekomen is (cfr. R.v.St. 19.12.2001, nr 102.085).

Bij doornamen van de bestreden beslissing dient vastgesteld te worden dat verweerster in se enkel en alleen rekening gehouden heeft met het verslag zoals opgesteld door haar controle arts. Verslag van de controle arts welke dateert van bijna 3 jaar na de indiening van het verzoek 9ter VW.

Verzoekster dient verder vast te stellen dat de bestreden beslissing niet vermeldt op welke gegevens zij zich concreet baseert om te besluiten tot de ongegrondheid.

Uit de stukken zoals deze aan Uw raad worden voorgelegd moge duidelijk blijken dat verweerster niet van een volledige en correcte feitenconstellatie vertrokken is en heeft zij geenszins de toepasselijke rechtsregels op een correcte manier betrokken op deze feiten.

Nu onomstreden vaststaat dat de beslissing zoals genomen door verweerster niet gedragen wordt door de vastgestelde - minstens vast te stellen feiten - en de toepasselijke rechtsregels dient tot het besluit gekomen te worden dat beslissing van verweerster geenszins afdoend of deugdelijk karakter vertoont en derhalve het redelijkheidsbeginsel schendt.

Uit hetgeen hierboven werd gesteld blijkt immers dat door het onzorgvuldig handelen van verweerster zij verwijst naar een onwettelijk middel (zie supra).

[...]"

3.1.3.2.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Zo wordt aangegeven dat de eerste bestreden beslissing is genomen in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en wordt verder verwezen naar de vaststellingen in het advies van de ambtenaar-geneesheer van 21 juni 2012 dat er wat verzoeker betreft geen sprake is van een actuele directe bedreiging voor het leven of van een actuele kritieke gezondheidstoestand en dat het bijgevolg geen ziekte betreft zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet die aanleiding kan geven tot een verblijfsmachtiging in België. Het advies waarnaar wordt verwezen werd onder gesloten omslag samen met de eerste bestreden beslissing aan verzoeker ter kennis gebracht en er dient dan ook te worden aangenomen dat het een integraal deel van de motivering van deze beslissing uitmaakt. Gelet op het voorgaande kan verzoeker dan ook niet worden gevolgd waar hij aangeeft dat de juridische en feitelijke overwegingen die tot de beslissing hebben geleid niet worden vermeld. Er dient in huidige voorliggende zaak ook te worden gesteld dat de verwijzing naar het advies van de ambtenaar-geneesheer volstaat als motivering van de bestreden beslissing, nu de inhoud van dit advies deels werd overgenomen in de eerste bestreden beslissing en samen met deze beslissing ter kennis werd gebracht, niet blijkt dat dit advies zelf niet afdoende is gemotiveerd, dit advies wordt bijgetreden in de eerste bestreden beslissing en er geen tegenstrijdige adviezen zijn. De uitdrukkelijke motiveringsplicht gaat daarnaast niet zover dat de motieven van de motieven van een beslissing moeten worden gegeven (RvS 18 september 2009, nr. 196.182).

Verzoeker toont niet aan dat de tot uitdrukking gebrachte motieven van de eerste bestreden beslissing niet pertinent en draagkrachtig zijn en hem niet in staat stellen te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de eerste bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

3.1.3.2.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat verweerder niet is uitgegaan van een volledige en correcte feitenvinding en dat de toepasselijke rechtsregels niet op een correcte manier werden

betrokken op de feiten, kan worden verwezen naar de bespreking van voorgaande middelen waarbij wordt vastgesteld dat verweerder wel degelijk tot zijn besluit is gekomen op grond van een correcte feitenvinding en dat niet blijkt dat hij het toepasselijke artikel 9ter van de Vreemdelingenwet foutief heeft geïnterpreteerd of op kennelijk onredelijke wijze heeft toegepast op huidig voorliggend geval.

Een schending van de materiële motiveringsverplichting en van de zorgvuldigheidsverplichting kan bijgevolg evenmin worden weerhouden.

3.1.3.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de eerste bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het derde middel is ongegrond.

3.1.4.1. Verzoeker voert in een vierde middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van “artikel 9bis VW actualisatie”.

Hij betoogt als volgt:

“Doordat aan verzoeker een verder verblijfsrecht wordt geweigerd (cfr intrekking van het attest van immatriculatie).

Terwijl verzoeker recht heeft op eerbiediging van haar privé leven en gezinsleven en zich tevens in een prangende humanitaire situatie bevindt

Zodat de aangevochten beslissing dient te worden nietig verklaard.

Toelichting

Artikel 8 EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

[...]

Zoals reeds gesteld verblijft verzoeker reeds sedert het jaar 2002 op onafgebroken wijze op het grondgebied van het Rijk.

VANDE LANOTTE stelt dat een van de vier aspecten van de toepassing van artikel 8 EVRM, het recht op het uitbouwen van menselijke contacten en sociale banden is (J. VANDE LANOTTE, G. GOEDERTIER, Overzicht Publiekrecht, Die Keure 2001, nrs. 640 en 649).

Hij specificeert als volgt: “Uiteraard zal de relationele privacy in de meeste gevallen worden behandeld onder het recht op bescherming van het gezinsleven. Wat echter niet onder de notie “gezinsleven” valt, kan evenwel in vele gevallen toch een bescherming krijgen op grond van de bescherming van de relationele privacy” (o.c. nr. 649).

Het is dus duidelijk dat artikel 8 EVRM niet alleen het gezinsleven, maar ook andere sociale banden beschermt.

Bijgevolg heeft elke persoon recht op het uitbouwen van sociale banden en de bescherming ervan op basis van dit artikel.

Het is niet aan de Belgische administratieve overheid om de lezing van artikel 8 EVRM te beperken tot het gezinsleven, zeker nu “privé-leven” expliciet naast familie- en gezinsleven vermeld staat als aparte notie.

Verzoeker meent dan ook in elk geval beroep te kunnen doen op artikel 8 EVRM.

Immers verblijft hij, al sedert het jaar 2002 ononderbroken op Belgisch grondgebied .

Alle sociale banden in zijn land van herkomst zijn definitief doorgeknipt met dit lange verblijf. Trouwens enige dichte familie heeft verzoeker niet langer in zijn land van herkomst.

In België daarentegen heeft verzoeker duurzame vriendschapsrelaties opgebouwd, zowel bij de allochtone als bij de autochtone gemeenschap.

Verzoeker spreekt en begrijpt goed het Nederlands en kan zich in die taal ook verstaanbaar maken; hij kan niet langer gezien worden als een buitenstaander in de Belgische gemeenschap.

Verzoeker heeft deze familie en vrienden ook nodig in het kader van de mantelzorg.

Uit hetgeen supra werd gesteld moge duidelijk blijken dat verzoeker reeds eerder een poging ondernam teneinde zijn verblijf te regulariseren.

Lopende de aanvraag ex artikel 9ter VW werd de instructie van 19 juli 2009 van kracht. Verzoeker heeft dan deze lopende aanvraag 9ter geactualiseerd (cfr diens aangetekend schrijven van 24.11.2009).

Verzoeker verwees hierbij niet enkel naar de voorwaarden van de - inmiddels vernietigde instructie - doch tevens naar de prangende humanitaire situatie waarin hij zich bevindt (cfr verwijzing naar artikel 8 EVRM).

Door nu het attest van immatriculatie van verzoeker in te trekken en niet verder in te gaan om de argumentatie van de prangende humanitaire situatie waarin verzoeker zich wel degelijk bevindt, wordt artikel 8 EVRM geschonden.

Schending welke evenwel niet de legaliteits, legitimiteits en proportionaliteitstoets doorstaat.

De schending staat immers op geen enkel ogenblik in verhouding van het nagestreefde doel (RvS 25 september 1996, nr. 61.972, RDE1996).

ALSMEDE houdt dit een foutieve beoordeling in van de actualisatie aanvraag van verzoeker welke zich niet enkel en alleen steunde op de voorwaarden zoals deze expliciet werden vooropgesteld in de vernietigde instructie van 19 juli 2009.

[...]"

3.1.4.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip '*privéleven*' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip *privéleven* een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een *privéleven* of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het *privé-* en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op *privé-* en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het *privéleven* en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen *privéleven* en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

In casu beroept verzoeker zich op zijn verblijf sinds 2002 in België, het gegeven dat hij geen sociale banden meer heeft met zijn land van herkomst en zijn enige dichte familie in België verblijft, de duurzame vriendschapsrelaties die hij in België heeft opgebouwd, zijn kennis van het Nederlands en het gegeven dat hij is aangewezen op mantelzorg van zijn familie en vrienden in België.

De Raad merkt allereerst op dat verzoeker zich beperkt tot een loutere bewering dat hij duurzame vriendschapsrelaties in België heeft opgebouwd en dat hij hiervan geen enkel bewijs voorlegt. Hij brengt dan ook geen concreet gegeven aan waaruit kan worden afgeleid dat de door hem opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, *in casu*, onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen. Er moet trouwens geduurd worden dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 15 februari 2005, nr. 140 615; RvS 14 november 2005, nr. 151 290).

Daarnaast merkt de Raad op dat, in de mate dat alsnog moet worden aangenomen dat verzoeker enig privé- en/of familieleven in België kan laten gelden, in huidig voorliggende zaak verzoeker vraagt om een eerste toelating tot verblijf en dat bijgevolg geen sprake kan zijn van een inmenging in het privé en/of familieleven in de zin van artikel 8, tweede lid van het EVRM. Het attest van immatriculatie dat verzoeker thans bezit, werd immers enkel afgeleverd in het kader van het onderzoek ten gronde van de op medische gronden ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf die thans voorligt. Enige toetsing aan dit tweede lid dient derhalve niet te worden doorgevoerd. Wel dient in dit geval te worden nagegaan of er op de Belgische autoriteiten enige positieve verplichting rust om verzoeker toe te laten zijn privé- en/of familieleven verder uit te bouwen in België. In dit verband dient te worden opgemerkt dat niet blijkt dat er ernstige hinderpalen zijn die verzoeker verhinderen om in zijn land van herkomst te verblijven. Bij de bespreking van het eerste middel werd er reeds op gewezen dat verzoeker actueel wel voorhoudt dat hij geen naaste familie meer heeft in zijn herkomstland, doch dat deze bewering van verzoeker strijdig is met eerder door hem afgelegde verklaringen dat hij de vijfde is van veertien kinderen. Nu kan worden aangenomen dat hij aldaar alsnog naaste familie heeft, blijkt ook niet dat hij eventuele mantelzorg enkel kan verkrijgen van zijn familieleden in België. Verzoeker heeft ook het grootste deel van zijn leven doorgebracht in Algerije, zodat het niet aannemelijk is dat hij aldaar geen familie en kennissen meer heeft. Verzoeker, die met een visum kort verblijf het Rijk binnenkwam doch niet terugkeerde naar zijn herkomstland, wist of behoorde trouwens te weten dat hij niet op legale wijze langer in het land kon verblijven (EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81, 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk). Voorafgaand aan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van medische redenen beschikte verzoeker overigens niet over enig verblijfsrecht in België. Onder deze omstandigheden kan niet worden besloten dat op de Belgische overheden enige positieve verplichting zou rusten om verzoeker toe te laten tot een verblijf teneinde zijn privé- en/of familieleven verder uit te bouwen. Een schending van artikel 8, eerste lid van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

De Raad stelt verder vast dat verweerder in de eerste bestreden beslissing wel degelijk is ingegaan op de actualisatie van verzoeker van zijn hangende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet – en waarbij verzoeker verwees naar de vernietigde instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet – doch oordeelde dat een duidelijk onderscheid diende te worden gemaakt tussen de procedures voorzien in de artikelen 9bis en 9ter van de Vreemdelingenwet en dat de ingeroepen niet-medische elementen, zoals onder meer het gegeven dat verzoeker dichte familie heeft in België, buiten de context vallen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Er werd bijgevolg wel degelijk rekening gehouden met het aangevoerde privé-, gezins- of familieleven van verzoeker, doch geoordeeld dat dit niet dienend is in huidige procedure. Nu door verweerder werd vastgesteld dat verzoeker geen ziekte heeft in de zin van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan niet worden ingezien dat verweerder in toepassing van deze wetsbepaling verder diende te motiveren inzake de familiale of sociale banden van verzoeker in België of inzake enige niet nader toegelichte prangende humanitaire situatie. Een foutieve beoordeling van de “actualisatie aanvraag” blijkt niet.

De Raad wijst er ook op dat uit artikel 8 van het EVRM geen formele motiveringsplicht kan afgeleid worden die ruimer is dan deze die is voorzien in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991.

In de eerste bestreden beslissing wordt verder geen toepassing gemaakt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zodat deze bepaling niet dienstig kan worden ingeroepen.

Het vierde middel is ongegrond.

3.1.5.1. Verzoeker voert in zijn vijfde middel een schending aan van de redelijke termijn.

Hij verstrekt volgende toelichting:

“Doordat verweester haar beslissing neemt op 02.07.2012

Terwijl verzoeker zijn aanvraag indiende per aangetekend schrijven van 28.08.2009.

Zodat de aangevochten beslissing dient te worden nietig verklaard.

Toelichting

De aanvraag tot medische regularisatie op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet werd ingediend op 28.08.2009. De ongegrondheidsverklaring werd genomen op 02.07.2012 en ter kennis gebracht op 10.07.2012; verweester heeft bijna 3 jaar nodig gehad om tot deze beslissing te komen.

Het beoordelen van de schending van het beginsel van de redelijke termijn moet in concreto gebeuren aan de hand van de specifieke omstandigheden van de zaak. Het bestuur die de aanvraag behandelt, dient elke aanvraag om machtiging tot verblijf afzonderlijk te behandelen met de nodige zorgvuldigheid.

Hoewel de administratie ertoe gehouden is om binnen een redelijke termijn een beslissing te nemen, mag er i.e. van uit gegaan worden dat de redelijke termijn werd overschreden. Reeds op 28.08.2009 werd er een aanvraag tot machtiging van verblijf op basis van artikel 9ter ingediend. Pas op 10.07.2012 werd verzoeker in kennis gesteld van de weigeringsbeslissing van 02.07.2012. De redelijke behandelingstermijn werd overschreden. Ook al voorziet de vreemdelingenwet geen behandelingstermijn kan men er hier toch van uitgaan dat deze wel heel lang op zich liet wachten.

[...]”

3.1.5.2. De Raad benadrukt dat het bestuur elke aanvraag om machtiging tot verblijf aan een afzonderlijk en doorgedreven onderzoek dient te onderwerpen. Er dient daarnaast op gewezen te worden dat de Vreemdelingenwet geen termijn voorziet waarbinnen aanvragen die overeenkomstig artikel 9ter van dezelfde wet werden ingediend moeten behandeld worden.

Zo er te dezen al sprake kan zijn van het overschrijden van de redelijke termijn, dient te worden vastgesteld dat die overschrijding niet tot gevolg kan hebben dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf gunstig moet worden beoordeeld. Hij beweert dit trouwens ook niet. Verzoeker toont niet aan welk belang hij heeft bij het invoeren van dit middel (RvS 12 december 2005, nr. 152.558).

Het vijfde middel kan niet leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

3.2. Wat de tweede bestreden beslissing betreft

3.2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 van het ERM.

Verzoeker betoogt dat verweerder bij het nemen van de tweede bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met zijn ernstige gezondheidstoestand en zijn mogelijkheden om toegang te hebben tot de gezondheidszorg in zijn land van herkomst. Verzoeker verwijst hierbij naar informatie uit “Country of Return Information” over Algerije – informatie die evenwel niet wordt gevoegd – dat men makkelijker toegang heeft tot de juiste gezondheidszorg als men beschikt over de nodige connecties, die hij niet zou hebben.

De Raad stelt aldus vast dat verzoeker de eigenlijke motivering van de tweede bestreden beslissing niet betwist dat hij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldig paspoort en/of geldig visum en evenmin voorhoudt dat deze beslissing niet rechtsgeldig kon worden genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Er blijkt verder niet dat verweerder wanneer hij toepassing maakt van voormelde wetsbepaling de gezondheidstoestand van een vreemdeling dient te bespreken of dient te motiveren inzake de toegangsmogelijkheden tot de gezondheidszorg in het herkomstland.

De Raad wijst er verder op dat verweerder in de eerste bestreden beslissing reeds heeft vastgesteld, op grond van een advies van een ambtenaar-geneesheer, dat niet blijkt dat er wat de aandoening van verzoeker betreft sprake is van een actuele directe bedreiging voor het leven of van een actuele kritieke gezondheidstoestand. Hierbij wordt tevens aangegeven dat niet blijkt dat de aangehaalde psychiatrische problematiek noodzakelijke beschermingsmaatregelen onder vorm van een psychiatrische hospitalisatie vereist. Wat deze beslissing betreft, kan worden verwezen naar voorgaande bespreking.

In zoverre verzoeker wenst aan te voeren dat de tweede bestreden beslissing, of de uitvoering daarvan, strijdig is met artikel 3 van het EVRM, verwijst de Raad naar de bespreking van deze verdragsbepaling in het kader van het eerste middel. De verwijzing naar "*Country of Return Information*" over Algerije doet hieraan geen afbreuk.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 van het EVRM is niet aangetoond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien november tweeduizend en twaalf door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS